

(Brandes). Det er ikke ganske rigtigt, naar han sagde, at jeg havde anerkendt, at Tingene ikke vare ligeberettigede. Tvartrimod, jeg holder paa, at efter vor Konstitution ere de to Ting absolut ligeberettigede. Hvad jeg har sagt, er kun, at jeg ikke betragter det som klogt altid at pukke paa sin Ret; jeg tror, at man, naar man ser, at der virkelig er en Stemning til Stede, gør forstandigt i ikke at staa paa sin Ret, men kun paa det, som man kan forsvare.

Hage: Ogsaa jeg finder, at det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) var lidt hurtig i Vendingen med det Spøgelse, han vilde ramme en Pæl igennem. Paa den Maade bliver han ikke af med Spørgsmaalet om de to Tings Ligeberettigelse. Jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han bliver i Politikken, vil faa hyppig Lejlighed til at se, at Spøgelset ikke er manet ned ved den Pæl, han forsøgte at ramme igennem det. Det ærede Medlem fastholdt, at jeg havde forladt min Stilling, men fastholdt det nærmest ved at blive ved at gentage et Ord, som slet ikke er brugt af mig, men af den Ordfører, der den Gang repræsenterede Højre, saaledes som det vedkommende ærede Medlem nu selv har gjort Rede for. Det synes mig imidlertid ikke at bevise meget med Hensyn til min Stilling, at det ærede Medlem stadig maa blive ved at rekrurere til, hvad et andet Medlem har sagt. Jeg fastholder, at jeg ikke har forladt min Stilling. Jeg har erklæret, at jeg er rede til at gøre Indrømmelser, til at forhandle. Hvis det er at forlade sin Stilling, maa det ærede Medlem gerne kalde det saa, men det sker da kun under den Forudsætning, at man ogsaa fra anden Side forlader sin Stilling. Hvis begge Parter forlade deres Stillinger, d. v. s. komme ind paa Forhandling og Imødekommenhed, saa er der Mulighed for et Resultat.

Madsen-Mygdal: Det forekommer mig, at den Forhandling, der føres i Salen i Dag angaaende den foreliggende Sag, i en Henseende er af en noget ejendommelig Art. Jeg mindes ikke, at jeg i alle de Aar, jeg har siddet i Salen, har oplevet noget lignende. Det plejer at være Regelen, at vi bebrejdede Landstingets Flertal, at det forhaler Sagerne, lader dem gaa i Udvalg og trækker dem ud ved atter og atter at forlange Oplysninger o. s. v. Det har, for at nævne et Eksempel — og jeg kunde nævne mange —, i sin Tid Aar

efter Aar været Tilfældet med Skattelovene. Det har ogsaa været Tilfældet med denne Sag. Man har tidligere bebrejdet Landstingets Flertal, at det har undergivet Sagen lange Udvalgsbehandlinger. Jeg og mine Meningsfæller have Gang efter Gang mundtlig og skriftlig opfordret til at søge at naa til et Fællesudvalg med den, og jeg tror, vi have gjort det paa hele Venstres Vegne i alt Fald i Fortiden. Jeg synes da nok, at naar nu Landstingets Flertal endelig føjer os, for det er jo dog at komme os i Møde, naar man nu gør det, som vi andre vilde, skulde man paaskønne det og ikke udtale Bebrejdelser i den Anledning. Det lyder i alt Fald noget underligt i mine Øren, jeg forstaar ikke den Tankegang. Det er jo givet, at skulle vi have en Løsning af den foreliggende Sag, skal det komme til en lykkelig Afslutning paa den, gælder det om saa snart som muligt at komme hinanden nærmere, og dette sker lettest ved et Fællesudvalg.

Matzen: Jeg ønsker kun at gøre nogle korte Bemærkninger i Anledning af de faldne Udtalelser. Naar det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg) sagde, at man skulde tage Hensyn til Folkestemningen, ja, saa er det ganske rigtigt, men naar der nu er forskellige Stemninger i Folket, en hos et Flertal, en anden hos et Mindretal, saa skal man dog ikke ubetinget tage Hensyn alene til Flertallets Stemning og prisgive Mindretallene. Det antager jeg heller ikke vil være vor Opgave i denne Sag.

Naar dernæst det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) fremhævede, at den almindelige Valgrets Overherredømme var slaaet fast i 1901, saa vil jeg blot for Sikkerheds Skyld modsige denne Paastand. Hvad der skete i 1901 var ikke andet, end at, da der ikke var noget Parti, som havde Flertal her i dette Ting, fandt Hans Majestæt Kongen ikke at burde tage et Ministerium, som ikke havde Flertal i noget af Tingene, men da der samtidig var et Parti, som var i Flertal i Folketinget, tog Hans Majestæt et Ministerium af dette Parti. Andet og mere er der ikke sket. Den almindelige Valgrets Overherredømme o. s. v. er paa ingen Maade slaaet fast herved.

Brandes: Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) undrede sig over denne Forhandlings Karakter. Er der virkelig noget at undre sig over? Det